

Tak, vort Samfund for den Støtte, enlig Kvinde nød;
 Tak, vort Samfund for det Gode, Du os Alle bød.
 Gid Du Aar for Aar maa vokse, Lyset bringe frem,
 :: Gid Du blomstre maa og trives, *Kvindesagens Hjem!* :

Dansk Kvindesamfund. 1871—1896.

Tone: Apostlene sad i Jerusalem.

Jeg vilde, jeg vilde saa gerne frem
 Og fylde en Plads i Livet,
 Men skønt jeg har mine fulde fem,
 Saa knækkes jeg dog som Sivet.

Thi naar jeg be'r om at komme ud
 Langt over de høje Fjælde,
 Saa møder mig straks det strenge Bud:
 „Bliv hjemme, og pas din Celle!

Thi du er en Kvinde og kan ej naa frem,
 For Kvinder, de har kun ~~een~~ ^{en} Eyne:
 At giftes og passe sit Hus og Hjem,
 Kun der har dig Livet sat Stævne“.

Saa lød det for tyve Aar og fem,
 Og Kvinden, hun sukked saa stille:
 „Ja, hvem der sig havde et dejligt Hjem,
 Men giftes for Brød, det er ilde“.

Saa kom der en Hjælp i den mørkeste Tid
 Tæt ind under Julen den glade;
 Du, Kvinde, fat Mod og sæt kun din Lid
 Til Evnen, du fik af Gud Fader.

Den bære skal Kronen, som passer dertil,
 Saa lød det i gamle Dage
 Om det er Mand eller Kvindelil,
 Vi ingen af dem maa vrage.

Og, Kvindesamfund, det var dit Maal,
 Derfor du saa ondt maatte lide
 Af Modstand og Latter og megen Skraal,
 Men stille du vedblev at stride.